

ἐκεῖ Πύργος τις, Τζιβανόπουλος ἢ Γαρδελίνος, ἤθελε μεταβληθῆ ἑντὸς ὀλίγου ἢ χλοερὰ ἔκτασις εἰς ξηρὰν ἄμμον, μὴ ἀποδίδοντας τοῦ διπλοῦ θρέμματος εἰς τὴν γῆν οὐδὲ τὸ ἑκατοστὸν τῶν ὕδα λαμβάνει.

Τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Σούτζου ἐπιτυχῶς πολυετηθὲν σύστημα τοῦ Δαρβίνου, τὸ παράγον τὸν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ ζώου διὰ βαθμιαίας ἐξελιξέως, εἶναι σήμερον παρ' ἡμῶν τοῦ συρμοῦ. Καθ' ἑκάστην ἀναγινώσκωμεν ὑπὲρ αὐτοῦ σειρὰν ἄρθρων, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως δὲν ἠδυνήθημεν ἀκόμη νὰ μαντεύσωμεν εἰς ποίαν βαθμίδα τῆς δαρβινείου ἐξελιξέως εὐρίσκεται ὁ γράφων.

Ὁ πρῶτος ἐξετασθεὶς μάρτυς τῆς κατηγορίας, ἑκατοντάτης ἀρχιερεὺς Καλλίνικος Καστόρης, ἐβεβαίωσε πρὸς τοὺς ἄλλοις ὅτι: «Ὅλοι τῆς Ἑλλάδος οἱ νομφεμένοι ἄγριοι εὐχονται καθ' ἡμέραν ν' ἀποθάνῃ ἢ παπαδιά των, διὰ νὰ ἡμπορέσουν νὰ γείνουν δεσποτάδες». Κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν Δίκαιον πᾶσα ματρώνα ἔχουσα ἑραστὴν ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ὡς μέλλουσα φαρμακεύτρια· ἂν ἀληθεύῃ ἡ μαρτυρία τοῦ πολυπειροῦ Καλλινίκου, ὑποψήφιοι φαρμακευταὶ πρέπει ἐξ ἄπαντος νὰ θεωρηθῶσιν ὅλοι οἱ ἔγγαμοι ἱερεῖς τῆς Ἑλλάδος.

Ἄν, κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον, πᾶς ὁ ἀποβλέπων εἰς γυναῖκα μετ' ἐπιθυμίας «ἐμοίχευσεν ἥδη αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ,» νομίζομεν ὅτι καὶ ὁ τὸν θάνατόν της ἐπιθυμῶν ἐράνευσεν ἥδη αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ συνελεύσει τῆς «Ἑλληνικῆς Μεταλλευτικῆς Ἐταιρίας» παρετηρήθη, ὅτι ἀπεσύρθησαν τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων ἐκτεθειμένα ὡς δέλεαρ ἐκλεκτὰ τεμάχια παντοειδῶν μετάλλων. Ταῦτα ἀντικατέστησε σήμερον τὸ συμβούλιον δι' ἐτέρας συλλογῆς ὠραίων ἀνθέων, ἵνα πείσῃ τοὺς κ. κ. μετόχους ὅτι, καίτοι μὴ διδουσα μερίσματα, ἡ ἀδίκως συκοφαντηθεῖσα αὕτη εταιρεία εὐρίσκεται οὐχ ἥττον ἐν ἀνθηρᾷ καταστάσει.

Προσκεκλημένοι τις ἐξεληθὼν ἀσθμαίνων καὶ κάθυδρος ἐκ τινος συναγωγῆς ἔλεγεν ἡμῖν: «Τὸ ἰατροσυνέδριον ἢ ὁ κ. ἀστυνόμος ἔπρεπε νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τοὺς δίδοντας ἐσπερίδας τὴν ὑποχρέωσιν νὰ πληροφορῶνται παρὰ καταλλήλου ἰατροῦ, ἔστω καὶ τοῦ κ. Πύργου, πᾶσα κλυθικὰ ἑκατοστόμेत्रα ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα εἰς ἑκάστον ἄνθρωπον πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀσφυξίας».

Καθ' ἑκάστην ἔρχονται ἡμῖν ἐκ Σύρου διατριβαὶ περὶ τῆς «Ἀτμοπλοικῆς Ἐταιρίας», ἡμεῖς δὲ τοῦτο μόνον θετικὸν καὶ πρακτικὸν γνωρίζομεν περὶ αὐτῆς, ὅτι τὰ ἑνδεκα ἀτμόπλοια καὶ τὰ καταστήματά της ἔχουσιν ἀναντιρρήτως ἀξίαντινὰ εἰς τὴν δύνανται νὰ πωληθῶσι, μερίσμα δὲ δὲν διδουσιν οὐδ' ἕβωλόν. Ἀφεῖ οὕτως ἔχῃ, πρέπει ἢ νὰ πωλη-

θῶσι καὶ νὰ διανεμηθῇ τὸ προῖον εἰς τοὺς κ. κ. μετόχους, ἢ νὰ δοθῇ εἰς ἑκάστον αὐτῶν παράσημον τοῦ Σωτῆρος ὡς συντηρητὴν τῆς ἑλληνικῆς συγκοινωνίας.

Ἐν τόπῳ ὅπου ὅσον παρ' ἡμῖν ἐπικρατεῖ ὁ συνταγματικὸς ἀγγλοπληθικισμὸς πολὺ ἐξεπλάγημεν βλέποντες. ὑπάρχουσαν ἄγνοιαν τῶν ἀγγλικῶν ἐθίμων τσαούτην, ὥστε νὰ παραξενευθῶσι κύριοι τινες, βλέποντες τὰ προσκλητήρια εἰς ἐσπερίδα τινὰ τοῦ Σαββάτου γενόμενα ἐν ὀνόματι μόνης τῆς οἰκοδεσποίνης.

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.

ΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κεφαλληνία, τὴν 2 Φεβρουαρίου 1876.

«Φίλε Ἀσμοδαῖε!»

Ἄν ἀμφιβάλλω, ὅτι ὡς ἕλλην διάβολος ὅπου εἶσαι, θὰ ἀγαπήσῃ τὴν πατρίδα σου Ἑλλάδα· θὰ ἐβλεπες μ' εὐχαρίστησί σου τὰ καλὰ προτερήματα ποῦ ἤθελ' ἔχει, καὶ θὰ βλέπῃς μὲ πίκρα σου τὰ ἐλαττώματά της καὶ τὰ κακὰ τὰ μεγάλα ποῦ τὴ φοβερίζουνε. Ἐπειδὴ δὲ γράφεις μίαν ἐφημερίδα μὲ τὴν ὁποία κεντᾶς καὶ σπρώχνεις πρὸς τὸ καλῆτερον, καὶ δείχνεις τοὺς κινδύνους καὶ ἄλλα τέτοια, θαυμάζω πῶς δὲν ἐστοχάσθηκες ποτὲ νὰ μιλήσῃς γιὰ τὴν ἀνθρωποσιτίαξί ποῦ συμβαίνει σήμερον εἰς τὰ μέρη μας.

Ἐσκέφθηκες ποτὲ τὰ πιθανὰ φρικώδη ἀποτελέσματα τοῦ τόσου σημερινοῦ ὑπερπληθυσμοῦ τῆν Ἑλλάδα;

Ἄλλοτε, γὰρ καλαῖς τῆς ἐποχῆς, ἡ Ἑλλάδα εὐτυχούσε, ἐπειδὴ δὲν εἶχε παρὰ τὸν πληθυσμὸ ποῦ ἐμπόρης νὰ θρέψῃ ἑξακόσιες, ἢ τὸ πολὺ πολὺ ἑφτακόσιες χιλιάδες ἢ Πελοπόννησο, καὶ ἄλλας τόσας ἀπάνου-κάτου ἢ λοιπὴ Ἑλλάδα. Ἐτσι τότε οἱ πολῖτες ἡμπορούσανε νὰ περιπατοῦν ἐλεύθερα μέσα τῶν τόπο, χωρὶς κίνδυνον νὰ σκουντροῦνε ἀνάμεσό τους. Τώρα ἡ μόνη Πελοπόννησσο ἔχει ἑξῆ ἢ ἑφτὰ μιλιούνια, καὶ ἄλλα τόσα ἴσως ἢ λοιπὴ Ἑλλάδα! ...

Ἐγὼ τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε Διάβωλε, ... ἐγὼ φοβοῦμαι τὴν ἀσφυξία τῆν Ἑλλάδα.

Ἦθελα προτείνω τὸν Ἀτμοδρόμονά μας νὰ φορτόνῃ ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς φέρῃ ἀναυλους στὴν Ὀκεανία, ὅπου τὸ κρέας εἶναι ῥθινὸ, καὶ τὰ λάχανα χάρισμα. Μὰ κατὰ δυστυχίαν ὁ Ἀτμοδρόμονάς μας εἶναι μονάκριβος, καὶ πρέπει νὰ τὸν οἰκονομοῦμε γιὰ νὰ φέρῃ τοὺς Ἰπουργοὺς τριγύρω εἰς τὸ Κράτος. Τώρα μάλιστα ποῦ θὰ γένουνε καὶ Ἀντιβασιλεῖς ... δὲν ἔμπορουνε νὰ κάμουνε χωρὶς Ἀτμοδρόμονα.

Ἄς στέκῃ λοιπὸν ὁ Ἀτμοδρόμονας. Ἄλλὰ εἶναι τόσα ἄλλα μέσα ποῦ ἤθελε μὰς φέρουνε στὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, τὴν ὁπωσοῦν δηλ. ἀραίωσιν τοῦ ὑπερπληθυσμοῦ, τῆς ὑπεραιμίας τούτης εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν ἀποφυγὴν ἀκολούθως τῆς ἐπικειμένης σιμωτικῆς ἀσφυξιάσεως. Καί, ἂν καὶ σὺ, φίλε Διάβωλε, συμφωνῆς μ' ἐμὲ εἰς τὰ

προτεινόμενα ταῦτα μέσα, σὲ παρακαλῶ δημοσιέψετε τα
στὸ φύλλο σου. — Ἐγὼ προτείνω,

1ον. Τὴν παραδοχὴ τῆς βροφροχτονίας εἰς τοὺς νό-
μους καὶ ἔθιμά μας. — Πραγματικῶς, γιατί ἡ εὐκο-
λία τούτη νὰ ἦναι προνόμιον γιὰ μόνους τοὺς Κινέζους;

2ον. Τὴν ἐμψύχωση καὶ πολλαπλασίασι τῶν Μονα-
στηρίων ἐν γένει. — Καὶ δὲν εἶναι λίγη ἡ ὠφέλεια ποῦ
ἤθελε λάβουμε ἀπὸ τὰ χωνευτήρια τούτα τῶν μελ-
λουσῶν γενεῶν.

3ον. Τὴν παρομοίως ἐμψύχωση καὶ πολλαπλασίασι
τοῦ κλήρου καὶ τὴν τελείαν ἀπαγόρευσιν εἰς αὐτοὺς νὰ
δπανδρῶνται.

4ον. Τὴν μεγαλητέραν ἐξόγκωσιν τοῦ στρατοῦ μας. —
Γνωρίζω ὅτι πρὸς τὸ παρὸν δὲν θέλει μᾶς χρειασθῆ γιὰ πό-
λεμου οὐτ' ἐκεῖνος ὅπου ἔχουμε ἀλλὰ εἶναι ὠφέλιμος διὰ τό-
σα ἄλλα. Ἐχοντες π. χ. εἴκοσι χιλιάδας στρατῶν, οἱ δε-
κοχτῶ χιλιάδες ἤθελ' εἶναι ἀξιωματικοί καὶ δεκοχτῶ
χιλιάδες ἀξιωματικοὶ ἤθελε στολίζουσαν τοὺς δρόμους μας,
τὰς συναναστροφάς μας, τὰ θεατρά μας, τὴν Αὐλὴ τοῦ
Βασιλέως μας, τὰ δημόσια ταμεῖα, καὶ τὰ πανηγυρία μας.
Ἐνταυτῷ ἤθελεν ἀπαλλαχθῆ ἀπὸ τὴν καλλιέργειαν τῶν
γαιῶν ἡ ὅποια κάμνει χονδροειδεῖς τοὺς ἀνθρώπους ἤθελε
εἶναι φραγμὸν εἰς τὸ ἐμπόριον ὅπου καταντᾷ σκληροῦς
τοὺς πολίτας ἤθελε περιορίσει τὰς τέχνας ὅπου κάμνουν
ἐκναύτους τοὺς τεχνίτας ἤθελε μᾶς ἐλευθερώσει ἀπὸ τὰς
ἐπιστήμας ὅπου ζουρλαίνουν τοὺς πλέο φρονίμους καὶ τέ-
λος πάντων ἤθελε μετριάσει τὸ πλῆθος τῶν γάμων καὶ
ἤθελε μᾶς κάμει ἀπλωχωριὰ καὶ ἀνάπαυσι.

5ον. Τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ γάμου ἕως εἰς τὴν 16ον
βαθμῶν. — Ὁ φόβος εἶναι παρά λίγος. Ἡ δὲ ἀπαγό-
ρευσι ἀνάμεσα σὲ δύο ποῦ ἐβαρτισθήκανε ἀπὸ τὸν
ἴδιο ἀνάδοχο εἶναι λίγο πρᾶγμα. Νὰ ἐκταθῆ ἡ ἀπα-
γορευσι ἕως ἐκεῖνους τῶν ὁποίων ἀσπροθαιρμὴ ἀποφη-
νιάστηκε στὴν ἰδίαν πουγάδα καὶ ἀπλόθηκ' ἔπειτα εἰς
τὸν ἴδιον ἥλιο ἔπειδὴ κ' ἐκεῖνοι πλουτικὰ ἀδέλφια.

6ον. Τὴν ἀπαγόρευσι παρομοίως τοῦ γάμου μας μὲ
ἀλλοθρήσκους. — Πραχῶς γάμου μὲ ἀλλοθρήσκους,
χώρια ὅπου ἤθελε προσθέτει ἀνθρώπους εἰς τὴν ἀνθρω-
ποστίβαξιν, εἶναι καὶ ἐπιζήμια γιὰ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τοῦ
γένους μας. Ἡ ἐπιμιξία τούτη ἤθελ' ἐξαιλείπει τὴν
τόσον ὠφέλιμη ἀντιπάθειαν μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτῶν
ἤθελε φέρει ἀνεπαισθήτως τὴν ἀδελφοποίησίν μας μὲ
αὐτοὺς καὶ ἤθελε χαθοῦμε...

7ον Τὸν ἐκλογιστατισμὸν καὶ κομπολογοφορίαν τοῦ ὅλου
ἔθνους. Δὲν ἤμπορεῖς νὰ στοχασθῆς, φίλε Διάβολε, πόσον
ἡ ἀπομώρανσις ἐνὸς ἔθνους συμβάλλει στὴν ἀραιώσιν του.

Δὲν κάθωμαι νὰ σοῦ πολυλογῶ περισσότερο. Μὰ κά-
με, φίλε Διάβολε, τὸ σταυρό σου, καὶ ἔβαλε χέρι στὴ δη-
μοσίεψιν τῶν προτεινομένων τούτων ἐθνοσωτηρίων μέ-
σων. Δὲν ἀμφιβάλω ὅτι ἡ νοημοσύνη ὅλη τοῦ ἑλληνικοῦ
ἔθνους θὰ παραδεχθῆ τὴν γνώμην μου come sta καὶ
θέλει ψηφίσει εὐχαριστίας γιὰ σὲ ποῦ τὴν ἐδημοσίεψες.

Ἄνδρ. Α...

Σύρος 4 Φεβρ. αἰρίου 1876.

Κύριε Συντάκτα τοῦ „Ἀσμοδαίου“

Εἶμαι ἐμποροῦπάλληλος καὶ ὁ βίος μου μετὰ τὰς πε-
ριπετείας τῆς νεότητος εἶναι τώρα τακτικῶς ὡς ὠρολό-
γιον. Ὀλίγους ἀνθρώπους συναναστρέφομαι καὶ σπανίως
ἀναγινώσκω ἐφημερίδας, προτιμῶν τὰ μυθιστορήματα. Τυ-
χαίως λοιπὸν ἀνέγνωσα τὸ χθεσινὸν φύλλον σας καὶ ἐλυπήθην
βλέπων νὰ δίδετε πίστιν εἰς ἕνα Μ. Κατσιμαντήν, γνω-
στὸν εἰς ὅλην τὴν Σύρον διὰ τὴν μεμφιμοιρίαν του. Δὲν ἐνη-
σχολήθην εἰς τὴν λεγομένην πολιτικὴν οἰκονομίαν (ὕπη-
ρέτησά εἰς τὸν ὑφασματικὸν κλάδον) καὶ ἀγνωστὰς θεω-
ρίας τῆς ἀλλὰ δυσκολεύομαι νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν βλαδί-
ζει καλῶς ἡ ἀτμοπλοικὴ ἐταιρία, τῆς ὁποίας βλέπω τόσον
εὐτραφῆ τὸν διευθυντήν, τόσον εὐχαριστημένους τοὺς συμ-
βούλους καὶ τόσον γεμάτα ἐπιβατῶν τὰ καθ' ἐκάστην ἐρχό-
μενα καὶ ἀναχωροῦντα πλοιά τῆς. Ἀκούω μόνον ὅτι μερι-
κοὶ μέτοχοι παραπονοῦνται ὅτι ἀπὸ ἐξ ἑτῶν δὲν εἶδον μέ-
ρισμα. Εἰς τοῦτο δὲ ἔχουν ἐντελῶς ἀδικον τὸ δὲ παρά-
πονόν των τιμᾷ περισσότερον παντὸς ἐπαίνου τὴν κρίσιν
τῆς Διευθύνσεως διότι πολὺ ὀρθῶς ἐσκέφθη ὅτι τὰ χρή-
ματα μένοντα συνηωμένα καὶ συγκεντρωμένα ροιῶ-
θονται (ὡς λέγουσιν οἱ βαρκάριδες τῆς Σύρου) καὶ δί-
νανται νὰ χρησιμεύωσι καὶ εἰς οἰκοδομὰς καὶ εἰς προι-
κίσεις καὶ εἰς ἐμπόριον καὶ εἰς μυρία ὅσα βιωφελῆ ἔργα,
ἐνῶ διαμοιραζόμενα ἀνὰ ὀλίγα ἤθελον σκορπιζέσθαι ἀδί-
κως. Ἄλλος μὲν θὰ τὰ ἐξόδευεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «τῶν
Ἀθηναίων», ἄλλος θὰ τὰ ἐδίδεν εἰς κάμμιναν στηλητικὴν
Ἀμαλίαν, ἢ θὰ τὰ ἔχανε παίζων πρέφαν εἰς τὴν Δέσχην ἢ
μετοχὰς μὲ τὸν Τσιγκρὸν ἢ μὲ τὸν Σουλτάνον. Ὅπως δὴ
ποτε ἀπὸ τὰ ὀλίγα του μερίσματα δὲν ἤθελε τῷ ἀπομένει
μετ' ὀλίγον τίποτε, κάλλιον λοιπὸν εἶναι ὅτι διετέθησαν
εἰς κτήρια, ἀμπέλους, οἰκόπεδα καὶ ἄλλα χρήσιμα πράγ-
ματα.

Πρόθυμος δοῦλός σας
ΑΥΣ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ.

ΝΕΟΤΕΡΙΣΜΟΙ ΤΩΝ ΣΥΝΗΓΟΡΩΝ ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Προκειμένου νὰ διορισθῆ τις ἀρχιεπίσκοπος, ὁ ὑπουρ-
γὸς δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ ταχυδρομικὸς φύλαξ, διαβι-
βάζων τὸν φάκελλον, ἐν ᾧ περιέχεται ἡ πρότασις τῆς
Ἱερᾶς Συνόδου, εἰς τὸν Βασιλέα.

Μελεσσουργός.

Ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει ἐγὼ προχωρῶ καὶ πέραν ἀκό-
μη. Ὁ ὑπουργὸς δὲν εἶναι εἰμὴ ὀχρεὸς μεταξὺ τῆς Ἱερᾶς
Συνόδου καὶ τοῦ Βασιλέως, δι' οὗ διοχετεύεται ἡ πρό-
τασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μέχρι τῶν ἀνακτόρων.

Ι. Τυπάλδος.

Σ. Σ. Ὁ τελευταῖος οὗτος ὀρισμὸς ἐν τῇ προκειμένῃ
περιπτώσει εἶναι ὁ ἀληθέστερος, ἐὰν ὑπονοήσωμεν ὅτι διὰ
τοῦ ὀχρεοῦ διέρχονται παντοσειδῆ πράγματα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ.

Ἐπεύθυνος Συντάκτης ΚΟΣΜΑΣ ΦΛΑΜΙΑΤΟΣ.